

I si no vull viure?

El procés del dol

Pare, mare avui tampoc vull viure, i probablement demà tampoc. Sé que no enteneu el perquè, però creieu-me si us dic que tot anirà millor a partir d'avui.

Ahir, i des de fa molt temps he perdut les ganes d'aixecar-me. Soc feliç? Segurament ho podria ser...

Però no us preocupeu, segur que ho seré. Aquí no em deixen.

He decidit marxar, perquè no sé què més podia fer. No vull que us avergonyiu de qui soc, sé que volíeu una noia normal, però jo no ho soc i mai ho podré ser.

No us preocupeu per mi, ara començaré a ser feliç.

Us estimaré sempre.

La vostra petita.

Entre frase i frase vaig necessitar caminar, respirar, cridar, plorar, picar, caure i finalment continuar. Vaig llegir la carta una vegada i una altra: "avui tampoc vull viure".

Com pot ser que la meva, la nostra petita, no vulgui viure? Té setze anys, ella és vida, és la meva vida.

No és veritat, no pot ser-ho. Segur que és un malentès, que ha marxat de casa, però que demà tornarà, com quan anava a casa l'àvia perquè l'havia castigat.

Truco a l'àvia.

"Carinyo hauries de reposar, és la novena vegada que em truques en 30 minuts".

"Només vull saber que la petita està bé, mare."

"Carinyo, la petita fa 2 mesos que va decidir marxar"

"Sí, i crec que és hora que torni a casa, la trobem a faltar"

"Ella, sap que la trobes a faltar, però no tornarà... Està morta, la vam enterrar al costat de l'avi te'n recordes?"

"Mare com vols que hagi enterrat a la meva filla, però si encara és una nena"

"Ho sé, era només una nena..."

Sempre em diu el mateix, que no tornarà... Segur que amb l'edat no sap ni quant de temps ha passat d'ençà que està a casa seva.

Vaig a la seva habitació, busco i rebusco, però no trobo res.

Tot està com ho va deixar abans d'anar a casa l'àvia.

Passen els dies i les nits. Les maleïdes nits, on tinc somnis tan esfereïdors que em fan preguntar si són realitat.

Veig a la meva nena, a la meva petita amb el coll morat, quan m'acosto veig que ha perdut la seva essència, que és més un cos que una persona, però és la meva nena, l'he d'ajudar. M'enfilo com puc a l'arbre i la baixo.

Sento que respira, molt fluix, molt a poc a poc, com si... Em desperto.

Desperto a en Pablo i li explico que he somiat el mateix una altra vegada.

-Amor, sé que és difícil per tots... Però la nostra nena no tornarà, està morta. Intenta descansar.

Em besa el front i torna a dormir.

Morta.

Em desperto d'un sobresalt quan sona el despertador.

El somni segueix tan viu com fa unes hores, sembla com si la mort em perseguís.

En Pablo m'espera amb l'esmorzar a taula.

-Com estàs reina? Has pogut descansar?

-Sí, suposo...

-Recordes el que has somiat?

-Com vols que ho obliidi? Encara respirava, l'he sentit.

-Amor, és un somni, no vas poder-la ajudar. Ella va decidir morir i vam fer tot el que vam poder, però es va sortir amb la seva, ja saps com era de tossuda.

Sovint oblidó que la meua petita va morir als meus braços, ofegada per una corda. Però sempre hi ha algú que m'ho recorda, i llavors em torno boja.

Una mare faria qualsevol cosa pels seus fills i jo no vaig poder ni tan sols mantenir-la viva. Encara respirava i no vaig poder deslligar-la prou ràpid. Ella respirava, encara respirava quan la vaig trobar. Ella volia que l'ajudes i no vaig poder...I quina mare no pot salvar a la seva nena? Marxo, aquest pensament em retruny i em destrossa per dins.

Marxo, però no puc escapar d'aquell maleït moment que em persegueix. És com l'últim alè de la meua petita entre els meus braços, sempre m'acompanya.

Avui tinc cita amb la psicòloga, perquè la meua mare em va dir que tenia por que fes alguna ximpleria.

Ximpleria, com si importés.

Quan arribo sempre em pregunta el mateix, "com estàs avui?". Aquesta pregunta va deixar de tenir sentit fa temps. No estic, jo no sento que estigui aquí. "Bé, millor".

Em fa explicar què m'ha passat aquests dies. Com si pogués expressar d'alguna forma com és viure sense vida.

-Aquestes setmanes he tingut algun moment on vaig oblidar-ho, però ara ja me'n recordo.

-Què recordes?

Maleixo aquesta pregunta. Faria el que fos per no recordar, per no sentir res... i a vegades ho aconseguixo. Però avui recordo, i ho he d'explicar.

-Aquell dia la vaig deixar a l'escola, com sempre 10 minuts abans, que era molt puntual. Va baixar del cotxe i jo vaig anar a treballar. Van passar un parell d'hores i vaig rebre una trucada de la directora per la no assistència de la meua filla. Li vaig dir que l'havia deixat allà, com cada dia, que potser no es trobava bé i havia marxat cap a casa.

Em vaig aixecar i vaig anar a buscar-la. Vaig entrar i vaig veure la seva motxilla, vaig córrer cap a la seva habitació, però no hi era. En anar cap al pati de darrere vaig sentir lladrar al gos. I en un instant la meva vida va canviar per sempre.

Vaig córrer tant... però no va ser suficient.

Respirava; com si estigués adormida, a poc a poc, suau, cada vegada més... i no vaig poder despertar-la.

Va ser culpa meva, podria haver anat més de pressa, tan sols uns segons i ara estaria aquí. Només necessitava uns segons.

Sempre em diuen que no es culpa meva, però si no és meva, de qui és?

Començo a buscar culpables: l'escola, els seus amics i amigues, el meu home, internet..

Qui ha matat a la meva nena?

Penso en els dies anteriors a l'accident i no aconseguixo veure cap pista. Però com pot ser? Hi ha d'haver alguna senyal, alguna cosa havia d'anar malament. No pot ser que decidís suïcidarse perquè sí.

No recordo res, no trobo res, no hi ha res.

He rebuscat tantes vegades a la seva habitació, que em sé cada centímetre de memòria, no hi ha res, ni un paper, ni un diari, ni una foto trencada...

Però necessito saber per què ho va fer, què fa que una nena de setze anys decideixi no viure més.

Li dono voltes als últims mesos amb ella. Parlàvem poc, perquè jo sempre tenia coses a fer... si hagués sabut que això passaria no hauria parat de besar-la en cap moment.

Tot anava bé, menys un dia que semblava trista, em va dir que no volia celebrar el seu aniversari perquè una de les seves amigues no voldria venir. I no li vaig fer cas, i el vam celebrar.

Ha de ser aquest el motiu. Per què no ens ho va explicar?

Potser creia que m'enfadaria i per això no m'ho va dir. Tenia raó, últimament m'enfadava per tot. Com pot ser que no m'adonés que tenia problemes, o no me'ls volia explicar perquè estava massa ocupada amb els meus... Sabia que era culpa meva. Una mare sempre ha de tenir temps per a la seva filla. Si l'hagués escoltat més...

Però he hagut de treballar tant per poder-la mantenir i donar-li el millor, no tenia més temps, ni tan sols tenia temps per mi, no podia tenir temps per ella.

Em sorprenc a mi mateixa amb aquests pensaments. Sabia que era una mare pèssima i ara això, pensar que per culpa seva no tenia temps per mi. Com pretenia que m'estimés si no la cuidava, si penso que ella m'ha robat el meu temps.

Sento la fragilitat a cada part del meu cos, estic esgotada d'aquesta lluita de pensaments. Molts dies penso en la mort, primer en la seva i després en la meva. Sí, jo també penso en la mort i en poder-la veure una vegada més. Però com li explico això a en Pablo? Que des que la meva nena ja no hi és, no tinc ganes de veure el sol cada matí, ni de veure'l a ell, que va ser qui volia tenir fills... Si no haguéssim tingut a la nostra petita...

PROU! Necessito parar de pensar, no suportó més aquestes veus. Vull descansar, necessito descansar.

Sento passes, sonen lluny, molt lluny. Sento la meva nena, la noto. Noto la seva respiració entretallada, noto com es va refredant. Encara li brillen els ulls, té uns ulls tan bonics que no puc deixar de mirar-los. Blau clar que es converteix en gris pluja. Ja no brillen, però segueixen essent els ulls més bonics que m'han mirat mai.

-Pots escoltar-me?

-Mare? He vist a la petita, estava aquí fa uns moments i ara, ara...

M'adono que segueixo viva, i que per tant ella està morta. Les llàgrimes em brollen dels ulls i ja no m'esforço en parar-les. La mare m'agafa fort de la mà i noto l'escalfor, la vida.

-Ho sento- És l'únic que puc dir, encara que no sigui cert.

-Tranquil·la petita, sé que és difícil.

Puc veure en els ulls de la mare la desesperació, la impotència i la tristesa. A vegades oblidó que jo també sóc filla.

Passen els dies, els mesos i gairebé farà un any que no escolto el seu riure per casa. El temps és tan cruel que ni tan sols em deixa recordar-lo. Tant de bo gaudir-lo una vegada més...

La seva habitació ja no és el que era, el coixí ja no fa la seva olor, la roba ja no penja a l'armari, l'agenda ja no s'actualitza i no creix a les fotos... Em costa entendre la vida sense ella. Fa molt que no somio, suposo que he entès que no la puc salvar. Tot i això confessaré que algun dia ho intento, és l'únic lloc on la puc tornar a abraçar.

A poc a poc he aconseguit modificar la meva rutina... Ja no la vaig a buscar a l'institut, no la porto a Karate, ni la recullo els dissabtes de casa les seves amigues. Ara vaig a la feina, després a classe de meditació i torno cap a casa sola. Es fa tan difícil tornar a casa i no trobar a ningú... L'eco de les parets em rebota a la cara recordant-me que ja no hi és. Sempre poso música, em fa companyia.

També segueixo amb la teràpia, allà puc dir la veritat de tot.

Puc dir que estic enfadada amb mi, amb el món... Amb ella. Si, amb ella per deixar-me sola, per no deixar-me ser mare més temps, per oblidar-se del seu futur i del nostre, per fer-me passar per això, per no demanar-me ajuda, per no voler lluitar, per no voler viure...

Però també estic esgotada. No puc suportar més la culpa, la tristesa, la ira, la frustració, la soledat, l'insomni, els pensaments errants i desordenats, les veus que em castiguen, les mirades que em culpen, les persones que em pregunten... No puc més.

Diu que és normal que estigui enfadada, i que vaig fer tot el que vaig poder per ajudar-la i que ella ho sap.

No sé si és veritat o no, però em consola. Tant de bo la meva petita també pensi que vaig fer tot el que vaig poder per salvar-la, que l'únic que volia era que seguís respirant, que seguís viva, aquí, amb mi.

I segueixen passant els dies i els mesos i al final t'acostumes a la nova realitat, a aquest camí d'ombres que fa temps que m'acompanya.

Fa temps que ja no em pregunto tantes coses, he entès que ningú no pot respondre-les.

Podria haver-la salvat? Potser aquesta vegada sí però, i la següent?

Per què no va demanar-me ajuda? Qui sap, potser ho va fer i no vaig ser capaç de comprendre-ho o potser no ho va fer perquè no en volia...

Per què ho va fer?